

דף לז.

עין משפט ד.

אה"ע סימן קמד פ"ב

ב. אמר לה הרי זה גיטך אם לא באתי מכאן ועד י"ב חודש, ולא אמר מעכשיו ולא ע"מ, ומת בתוך י"ב חודש, הרי זה ספק^ג וחולצת ולא מתייבמת.

עין משפט ה.

אה"ע סימן קמד פ"ב

ג. הרי זה גיטך מעכשיו אם לא באתי מכאן ועד י"ב חודש, ומת בתוך י"ב חודש, הרי זה מגורשת^ד. אבל אם יש לה יבם לא תנשא בלא חליצה עד שיעברו י"ב חודש^ה, ואם נישאת לא תצא.

עין משפט וז.

אה"ע סימן קמד פ"ב

ד. נתן לה גט בלילה, ואמר לה הרי זה גיטך ע"מ שתצא חמה מנרתיקה, ומת בלילה הרי זה גט. אבל אמר לה אם תצא חמה מנרתיקה, או שאמר לכשתצא חמה מנרתיקה ומת בלילה, הרי זה ספק^ו. וי"א דאף בע"מ נקטינן לחומרא, אלא א"כ אמר מעכשיו בפירוש.

ג. והספק הוא אי אמרינן זמנו של שטר מוכיח עליו והוי כאילו אמר מעכשיו, ב"ש ס"ק ד'. ובאומר לה עד י"ב חודש, אם יום האחרון בכלל, או מכאן ועד ל' יום אם יום האחרון בכלל, נסתפק בזה המהרי"ט וע"כ כתב הכנה"ג דף קמ"ה דטוב לעשות התנאי בזה הלשון, אם לא אתראה בפני שני עדים לפני מחומת עיר פלונית ביום פלוני יהיה גט.

ד. ממשנה גיטין ע"ו ע"ב.

ה. איבעיא דלא איפשיטא בגמ' שם. ולדעת התוס' והרא"ש משום דגזרינן מת אטו לא מת, והרמב"ם למד מכאן דכל זמן שלא נתבטל התנאי בפועל צריכה חליצה, אך גם להרמב"ם אם נישאת לא תצא, אבל הב"ש כתב דממה שכתב הטור דספק מגורשת משמע דתצא. וצ"ע.

ו. כלומר באמר אם תצא הספק הוא שמא כר"י שאמר זמנו של שטר מוכיח עליו והוי גט מעליא, דהוי כאומר מהיום ולאחר מיתה, ועיין בב"ש ג' ספיקות שיש בזה וע"כ ספק מגורשת.

עין משפט ז.

אה"ע סימן לח סעיף ג

ג. כל האומר ע"מ כאומר מעכשיו, ובמעכשיו אין צריך דיני תנאים^ז. ובלבד שיהיה דבר שאפשר לקיימו^ח. ויש חולקים דבין מעכשיו, בין בע"מ, צריך כל דיני התנאים^ט.

עין משפט ט.

אה"ע סימן קמד סעיף ד

עין לעיל עין משפט ו.ז.

דף לז:

עין משפט ז.

יו"ד סימן קיג סעיף א

א. דבר שאינו נאכל כמות שהוא חי^י וגם עולה על שולחן מלכים^ב

ז. הראב"ד ועיין ברא"ש גיטין דף ע"ה. והסבר הדברים מבוארים באריכות בתשובה להראב"ד בסי' כ"ו, והרא"ש הזכיר החילוק בקצרה, והוא דהנה כשאמר מעכשיו והתנה הדין הוא דאם נשרף או נאבד הגט לפני קיום התנאי ואח"כ נתקיים התנאי הויא מגורשת למפרע כיון שאמר מעכשיו, נמצא שאין בכוחו של תנאי זה אפי' שלא נתקיים עדיין לבטל את מעשה הגירושין, לכך אין צריך שהתנאי יהיה חזק בכל דיני התנאים. אבל היכא שהתנאי היה באם, הדין נותן דאם נשרף או נאבד בנתיים אף דאם יתקיים התנאי אח"כ אין המעשה קיים, יוצא דבכוחו של התנאי בכה"ג לבטל ולעקור המעשה, וע"כ כיון דבעינן שיהיה כוחו של התנאי יפה לעקור המעשה לכך צריך שיהיו בו כל דיני התנאים ע"כ.

ח. וה"ה דבעינן שיהיה הן קודם ללאו, כ"כ הב"ש.

ט. ר"ח, טור והרא"ש. והיכא שלא פירש כל דיני התנאים, אלא אמר כתנאי בני גד ובני ראובן, י"א דמהני עיין בהגהות מיימוניות בפ' ו'.

י. מגמ' ע"ז דף ל"ח מימרא דרב שמואל בר יצחק אמר רב, ופסקו התוס' והרא"ש והר"ן כתרי לישני להקל. והטעם דעיקר הגזירה משום חתנות ודבר שאינו חשוב כ"כ אין אדם מזמין חבירו עליו. ט"ז ס"ק א'.

ולפ"ז מותר בישול של מומר דמשום חתנות ליכא, אלא שיש עוד טעם המבואר בב"י דשמא יאכילנו דברים אסורים ולפ"ז גם במומר בישולו אסור.

ולפ"ז ה"ה מומר לחלל שבת בפרהסיא או לכל התורה כולה חוץ משתים אלו שדינו כעכו"ם, כמו בסי' ב' סעיף ה', ובסי' קי"ט, וא"כ בישולו אסור. פ"ת אות א'. וכיון שיש פלוגתא בטעמים במידי דרבנן יש להקל בדיעבד. כף החיים אות א'.

כ. לאו דוקא מלכים אלא ה"ה שרים שבארץ ההיא, כ"כ רבינו האר"י ז"ל בספר טעמי המצות פ' עקב ובשער המצות פ' וילך ור"ל אנשים חשובים שראוי מאכל זה לתת לפניהם. כף החיים אות ב'.

ואין לחלק בין דבר שנשתנה מבריותו או לא, וכך הסכימו שאר פוסקים ודלא כהר"ן. ש"ך ס"ק א'.

ללפת בו הפת או לפרפרת ל שבישלו מ נכרי אפי' בכלי ישראל אסור משום בישולי נכרים.

ד נכרי אפי' בכלי ישראל ואפילו בבית ישראל אסור משום בישולי נכרים.

עין משפט וז. **יו"ד סימן קיט פעיף ב**

ב. עירב דבר הנאכל כמות שהוא חי עם דבר שאינו נאכל כמות שהוא חי ובישלם הנכרי הולכים אחר העיקר אם העיקר אינו נאכל חי יש בו משום בישולי עכו"ם.

וקרביים וקורקבן ובני מעיים אסורים משום בישולי עכו"ם. ש"ך ס"ק ב'. ואפי' קמחין ופטריות אסורים משום בישולי עכו"ם דהם עולים משום פרפרת, כ"כ החכמת אדם כלל ס"ו אות ד', אבל הפר"ח חולק וכתב דאין עולין על שולחן מלכים, וכתב הכף החיים באות ה' דהכל לפי המקום והזמן. ערמונים אע"פ שרוב אכילתן ע"י צליה מותרים כיון שגם נאכלים חיים, ואין בהם בישולי עכו"ם. ועיין בכף החיים אות ו'.

ל. פי' אף שאינו עולה על שולחן מלכים ללפת בו את הפת אלא לפרפרת והיינו לקנוח סעודה נאסר משום בשולי גוים, כ"כ הטור, אבל הפר"ח באות ג' חולק וס"ל דדברים הבאים לקינוח בלבד אין בהם משום בשולי עכו"ם וכיון שהשור"ע והטור כתבו לאיסור הכי נקטינן. כף החיים אות ז'.

תבשיל של אורז יש בו משום בשולי עכו"ם. שם באות ח'. דייסה מחיטים או שעורים כתושין אין בהם משום בישולי עכו"ם. שם באות ט'. דבר הנאכל כמו שהוא חי אבל אדם אחד אינו יכול לאכלו אלא צלי בטלה דעתו אצל כל אדם ואין בו בישולי עכו"ם ומותר גם לו, ואם להיפך שרובא דעלמא אינם אוכלים אותו חי רק מיעוט אותו מיעוט בטלה דעתם וא"כ גם לדידם יש בו משום בישולי עכו"ם ואסור גם להם. שם באות י'.

ואם יש מקומות שאוכלים אותו חי ומקומות שלא, כל אחד הולך אחר מקומו. שם בכף החיים אות י"א.

ואדם חשוב צריך להחמיר בבישולי עכו"ם גם בדבר שנאכל כמות שהוא חי. כף החיים אות י"ב אף דאיכא פלוגתא.

גבינת גוי מבושלת מותרת דנאכלת חי. **מ. ה"ה צלי שדינו כבישול. כף החיים אות ט"ז.**

נ. ואם נתערב מאכל שנאסר משום בישולי עכו"ם עם מאכל אחר בטל ברוב גם בדבר שאין לו ביטול. ש"ך ס"ק כ"א, אף שיש מחמירין ומצריכין ששים יש להקל. כף החיים אות י"ז.

הגה: מותר לאכול אפונים קלויים ^ס של נכרים וכן קטניות דאינם עולים על שולחן מלכים, וכן נהגו בהם היתר ^ע אם לא במקום שנהגו למשוך המחבת בשומן איסור או בחלב.

הגה: ואין לחוש לסתם כליהם דסתמן אינן בני יומן ^פ.

הגה: ריבת גויים מותרת אע"פ שבישלו הפירות עד שנמחו כיון שהפירות נאכלים חיים ^צ.

ס. ודוקא קלויים אבל מבושלים אסורים במקום שעולים על שולחן מלכים, הרמב"ם פ"ז ממאכלות אסורות הלכה י"ח. ובמסתמא אמרינן עולה על שולחן מלכים עד שנדע בודאי שאינו עולה. כף החיים אות ח"י.

וכן פולים ועדשים ששולקין אותם הנכרים אסורים במקום שעולים על שולחן מלכים. ומיהו האר"י ז"ל בשער המצות פ' וילך כתב דהאפונים מן הדין אסורים מפני שקליות שלהם עולה על שולחן מלכים. ועיין בכף החיים אות כ'.

וקפה של עכו"ם רבינו האר"י ז"ל אסרה משום בישול עכו"ם, וכ"ה דעת הכנה"ג שהיה אוסרו לעצמו אבל לא היה מוחה באחרים, והדבר בפלוגתא והמחמיר על עצמו תע"ב, אבל לא יכול למחות באחרים שיש להם על מה שיסמוכו. כף החיים אות כ"א-כ"ב. וקפה קלוייה בלבד בלי בישול ודאי לכו"ע מותר לקנותה מגוי שהרי קלוייה אינה עולה על שולחן מלכים ועל שולחן הדיוטות. שם באות כ"ג.

ע. וע"כ נהגו בקראקא לקנות אגוזים שלמים שמבשלים עכו"ם. ש"ך ס"ק ג'. אבל אותם אגוזים שאינם נאכלים חיים ועולים על שולחן מלכים וגדולים אסורים. ט"ז ס"ק י"ד.

פ. כמבואר בסי' קכ"ב סעיף ו'.

צ. וחבושים יש מקומות שנאכלים חיים כמו בבגדאד, ויש מקומות שאינם נאכלים חיים כמו בירושלים, וע"כ הכל תלוי במקום ובזמן. כף החיים אות כ"ו.